

MEISJESLEVEN

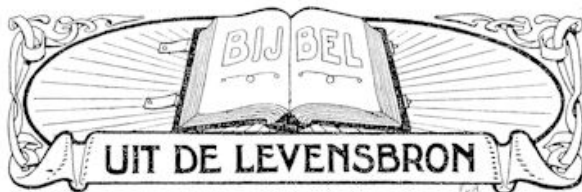
CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT VOOR ONZE VROUWELIJKE JEUGD.

ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING.

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES: JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: B. WESTERA, P. DE ZEEUW J.GZN. ENZ.

REDACTIE-ADRES: REDACTIE „MEISJESLEVEN” TE BAARN — UITGAVE: UITGEVERSMAATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN
Verschijnt den 2den Donderdag van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.95 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

UIT LIEFDE.

Zoo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik: wees dan ijverig en bekeer u.
Openb. 3 : 19.

Het stond er, zoo oppervlakkig gezien, goed voor met de gemeente te Laodicea. Van vervolging was geen sprake; de welvarendheid van de leden der kerk deed ook de kerk zelve, in stoffelijken zin, welvarend zijn. Er heerschte rust; wanklanken werden niet vernomen. Men zou zoo zeggen, dat het niet beter kon. En toch wordt aan den Ziener op Patmos de opdracht gegeven, tot de gemeente te Laodicea een strenge waarschuwing te richten.

De Heere wil die gemeente wakker schudden. Zij moge wel denken, dat het er heel goed met haar voorstaat, maar Hij, de Amen, de trouwe en waarachtige Getuige, het Begin der schepping Gods, oordeelt anders. Laat de gemeente er eens over denken, wie zij is en wie Hij is, die tot haar spreekt. Dan zal haar zelfgenoegzaamheid een schok krijgen; dan zal ze misschien bereid zijn, het woord des Heeren aan te nemen.

Het staat niet goed met haar. Ze is noch heet, noch koud. O, als ze heet was in vurige liefde tot haar Heere en Heiland, het zou zoo anders zijn. Inplaats van de uitwendige godsdienstvormen, die ze er nog op nahield, zou er komen een *leven*, een

leven in liefde, een loven van haar Koning, een dienen van Hem in blijdschap.

Maar, ach, heet was de gemeente niet, al meende ze het wel te zijn. Met het heidendom had ze toch niets te maken, niet waar? Niemand zou ooit kunnen zeggen, dat zij niet voor Christus gekozen had. De bijeenkomsten werden gehouden en op die bijeenkomsten werd óók gebeden. Alles, alles was in orde.

Zóó dacht de gemeente. Ze was niet koud, neen; ze was in aanraking geweest met die liefdezon, die haar, uitwendig, een gevoel van warmte had gegeven. In naam beleed ze den Heiland als de Koning der Kerk.

Maar in werkelijkheid trok ze zich van dien Koning niets aan. Ze hoorde nog wel van Hem, och ja, maar zonder ontroering, zij het dan misschien ook zonder merkbaren tegenzin.

Heet was ze niet; koud en afkeerig ook niet, naar 't scheen, maar lauw, onbewogen, onontroerd voortlevend in stille gerustheid, en denkend, geen dings gebrek te hebben.

Nu komt de Heere, om Zijn bestraffing en kastijding aan te kondigen. Nu waarschuwt Hij, opdat de gemeente aan zichzelf ontdekt worde.

Maar Hij bestrafte en kastijdt niet, opdat de gemeente in moedeloosheid zou neerzinken en verpletterd zou worden van verdriet en wanhoop. Zóó goed is de Heere, dat Hij bij de aankondiging van Zijn naderend gericht het troostwoord spreekt: Zoo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik.

* *
*

Wel vaak komt de Heere bestraffen en kastijden. Hij bestrafte, als Zijn Woord ons veroordeelt, ons onze zonden voor oogen houdt, ons het naderend oordeel aankondigt.

Hij kastijdt, als Zijn staande hand ons treft, als Hij ons tegenkomt op onzen weg, ons werk doet mislukken, ons ziekte toezendt, ons door een zee van lijden doet gaan.

Zoo doet Hij met Zijn gemeente, zoo doet Hij met al Zijn kinderen. Zoo doet Hij, opdat Zijn gemeente zich weer tot Hem zou keeren, opdat Zijn kinderen zich te nauwer aan Hem zouden verbinden. Zoo doet Hij ook, als Zijn gemeente lauw is geworden in Zijn dienst en Zijn kinderen zich tevreden gaan stellen met uitwendige godsdienstvormen. Ja dan is Zijn bestraffing wel het strengst, wordt Zijn kastijding wel het hardst gevoeld, omdat er juist dan zooveel noodig is, om verandering in den verkeerden toestand aan te brengen.

Maar Hij bestraft en kastijdt uit liefde. Daar is genade noodig, om dit te gelooven.

O, als de bestraffing komt, als de kastijding ons lijden doet, dan zijn we geneigd, om te zeggen, dat we dat niet verdiend hebben. Dat zeggen wij te eerder, als wij lauw zijn geworden zooals de gemeente te Laodicea. Dan beelden we ons immers in, dat het er nog niet zoo slecht met ons voorstaat. Wat zou ons ontbreken? Wij hebben geen dings gebrek.

Dan moet God-zelf ons overtuigen van zonde en schuld. Dan moet Hij ons oogenzalf geven, opdat wij zien mogen.

Eerst dan zien we in bestraffing en kastijding Zijn liefde, die Hem drong, tot ons te naderen, opdat wij weer tot Hem naderen zouden.

Maar dan ook wordt bestraffing en kastijding ons tot een heerlijke vertroosting. Hoe pijnlijk ons dan de hand des Heeren ook trof, wij mogen in al de rampen, die over ons kwamen de liefde van onzen Heiland zien. Te weten, opnieuw te weten, dat Hij ons liefheeft, ons niet aan ons lot overlaat, tot ons komt, tot ons wil spreken, ons wil genezen, zie, dat weegt tegen alle bestraffing en kastijding op.

Dan keeren wij, 't hoofd in schaamte gebogen, tot Hem weer. Dan belijden wij Hem onze zonde en schuld, en dan wekt Zijn liefde onze wederliefde, zoo dat we niet meer lauw zijn, maar brandende van heilige liefde voor onzen Koning.

* *
*

Zoo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik: wees dan ijverig en bekeer u.

Wat zou de bestraffing en kastijding des Heeren ons baten, als ze ons niet tot bekeering bracht? Maar dan moet er eerst zijn een erkennen van zonde en schuld. Daartoe nu komt het niet gemakkelijk, als de zonde van de gemeente te Laodicea de onze is.

En nu mogen we daar wel eens met aandacht op letten. Nu moeten wij niet eerst eens rondom ons gaan zien, of wij in onze omgeving, in onze familie, in de kerk, niet menschen ontdekken, die schuldig zijn aan deze zonde, maar daar moet bij ons gevonden worden dat inwendig schouwen in ons-zelf, dat wel eens pijn kan doen, maar toch zoo heilzaam is.

Wie bij den grooten Geneesmeester kwam om oogenzalf, weet van dat inwendig schouwen wel iets af.

En dan zullen we moeten zeggen, dat ook wij, wij allen, gij en ik, aan deze zonde schuldig staan. Wij hebben het zoo gemakkelijk. Het is immers geen schande meer, een godsdienstig mensch te zijn. Wij gaan met een gerust hart naar de kerk, we nemen onze godsdienstplichten waar, en misschien weten we wel in de puntjes, wat waar is en wat niet. We vloeken niet, we stelen niet, wij geven nog wel eens iets weg, we zijn lid van een Christelijke meisjesvereniging, en... met ons staat het goed.

Maar we zijn lauw. Die eerste liefde, die ons hart deed trillen, toen wij tot den Heiland kwamen, is verdwenen. 't Is bij ons vorm, vorm, en nog eens vorm. Ons bidden is lauw en ons danken is lauw, ons zingen en ons geven, alles, alles lauw.

Wij willen nog wel eens van den Heiland hooren, waarom ook niet, wij zijn niet koud, niet afkeerig juist, maar lauw.

Dit is de kwaal onzer dagen; de kwaal van zoo velen onzer; de kwaal ook van vele jonge menschen. Dit nu leert ons dat zien in ons-zelf. O, laat ons tot inkeer komen, vóór de Heere komt met bestraffing en kastijding. Vóór we door lijden gelouterd zouden moeten worden. Vóór ons levenspad eenzaam en donker zou gemaakt worden, omdat wij anders niet tot onzen Heiland zouden willen terugkeeren.

Wees ijverig en bekeer u.

Zóó lief heeft de Heiland den Zijnen, dat Hij tot hen komt met bestraffing en vermaning. Hij plaagt niet, omdat Hij er lust in heeft: Hij doet het uit liefde.

Wees dan ijverig en bekeer u. Want de Heiland laat u niet los. Als gij lauw blijft, zal Hij tot u komen en dan zult gij door smart en lijden heen moeten leeren, Hem lief te krijgen.

* *
*

De kwaal onzer dagen is de kwaal van lauwheid. Wij zullen God niet geheel loslaten, neen, maar wij zullen de wereld ook niet loslaten.

Ieder het zijne. God wat en de wereld wat.

Wij zullen op onzen tijd ook wel godsdienstig

zijn. Misschien doen we wel, of we héél godsdienstig zijn. De Heere ziet het hart aan en Hem kunnen we niet bedriegen. Hij onderscheidt wel het echte van het onechte, het kleine korreltje dat echt is en de groote massa, die onecht is.

Daarom waarschuwt Hij, zooals Hij eens de gemeente te Laodicea gewaarschuwd heeft.

Nog komt Hij met bestraffing en kastijding, omdat Hij ons liefheeft. Nog komt Hij met Zijn waarschuwing: wees ijverig en bekeer u.

Wat zullen wij doen? Wij moeten naar den tijd onzer eerste liefde terug. Dan, als ons hart weer warm voor Hem klopt, als heel ons verlangen naar Hem uitgaat, als wij alles, alles, geheel ons-zelf Hem ten offer willen brengen, dan eerst zal het goed met ons zijn.

Laat ons Zijn waarschuwing aannemen, Zijn roepstem hooren; Zijn kastijding aanvaardden.

Wie ooren heeft, die hoore wat de Geest tot de gemeenten zegt. K.

O.

(Vervolg.)

Antwoord aan Mejuffrouw Fr. L. te A.

René Bazin schildert in zijn boeken een of anderen maatschappelijke toestand en de personen, die zich daarin bewegen, strijden hun strijd, geestelijk en maatschappelijk, maar vechten dien uit en de lezeres weet aan wien zij haar sympathie kan schenken. Corelli daarentegen (het is een opvatting, die ik met tal van oordeelkundige personen deel) legt wel in elk harer boeken een denkbeeld neer, dat zij in bloemrijken stijl uitwerkt, maar de zaak, waar het om gaat, licht zij toe op een wijze, waarmede men zich van Christelijk standpunt niet kan vereenigen, zelfs niet van algemeen menschelijk standpunt. Door halve waarheden, die meer misleidend zijn dan een leugen, omdat deze dadelijk te herkennen is, worden de argelooze lezeressen misleid.

Zeker, u hebt gelijk daarin, dat zij den vinger op de wonde plek legt, maar wijst zij aan hoe de wonde te heelen is? Ik meen van neen, of mag ik zooveel niet vergen van een schrijfster, wier pen hemel, hel en aarde met ongebreidelde fantasie uitbeeldt? Zij verbijstert, maar bevredigt nooit; altijd sticht zij verwarring.

U noemt o.a. „Heimwee”. Een allermaalst hoogmoedig vader, een zwakke moeder, een begaafd maar onwezenlijk jongetje. Hoe oud is het kind, dat zonder permissie een heelen dag van huis blijft, twaalf (zegge 12!) godsdiensten geleerd heeft en naar de verblijfplaats vraagt van den eersten atoom? 't Heet, dat hij een kleine jongen is. Ik schreef een *zwakke* moeder, maar is de moeder-naam geen ontheiliging voor een vrouw, die van zichzelf zegt, dat zij geen hart heeft en haar teeder en zooveel hulp behoevend kind in den steek laat om (het zijn haar eigen woorden) één jaar ten minste genot, afleiding en vrijheid te hebben met een anderen man, van wien het heet, dat hij een „gedistingueerde” schandvlek der maatschappij is? Had zij dan haar kind niet om over te waken? Alles is er op aangelegd om den zelfmoord van het kind aannemelijk te maken. De gedachte, dat de geheele opzet van dit boek ten doel heeft effect te maken en het voor te stellen, dat zoo het opvoedingssysteem der hoogere standen is, laat niet los. Met den zelfmoord van Leonard valt het gordijn. De vader verdwijnt van het toneel met de woorden: „Ik kan hertrouwen.” Welnu, de karakterlooze menschen laten zich afdrijven op den stroom hummer booze lusten of dagelijksche gewaarwordingen, maar wat te denken van de Engelen, die volgens het in de eerste bladzijden aangehaalde Bijbelwoord, het kind zouden bewaken? Slaan die zoo gemakkelijk op de vlucht? Neen, „Heimwee” is, volgens mijn opvatting, een leelijk boek.

En „De Smarten van Satan” is een afschuwelijk boek. Sibyl is als de moeder van Leonard, erger nog, een slechte, jonge vrouw. Zij bezwijkt niet onder verzoeking en na vruchteloozen strijd, neen, koel berekenend trouwt zij een rijk man, dien zij niet liefheeft om later vrij spel te hebben met een ander, dien zij begeert. Het wemelt er van slechten en karakterloozen, die gewoonweg toegeven aan alle kwade verzoeking en geen berouw kennen. Alleen de valsche vriend, de groote verzoeker heeft nu en dan vlagen van berouw. Is echter die voorstelling van den Euvelé, hoe schitterend ook beschreven, niet door en door onwaar? De Booze, overal in de weer met zijn verleidingswerk zonder ooit zijn krachten te verspillen aan wie vanzelf al daalt, wordt gefolterd door berouw, maar de bezwekene twijfelt nooit en kent geen wroeging?! Dit boek is, hoe fantastisch ook, misleidend. 't Is als een prachtig vuurwerk, dat met knaleffect eindigt, maar ondanks alle Bijbelteksten afbreekt en verwart. Corelli meent typen te geven van bepaalde groepen menschen, maar geeft inderdaad caricaturen of misbaksels, die wel eens voorkomen, helaas! maar dan in alle rangen der maatschappij.